

Περί Τέχνης και Πολιτισμού

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Το κουνούπι»

Μετάφραση: Κώστας Σκαλιώρας, Σκηνοθεσία: Στέλιος Καυκαρίδης, Σκηνικά: Μίκης Λοίζου, Κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης, Μουσική: Ευαγόρας Καραγιώργης, Χορογραφίες: Μόνικα Μελέκη, Στίχοι τραγουδιών: Χρίστος Ζάνος. Παίζουν: Ευτύχιος Πουλλαΐδης, Άλκηστη Παυλίδου, Παντελής Άντωνας, Στέλιος Καυκαρίδης, Παντελής Παπακωνσταντίνου, Έλενα Χριστοφή.

Οι καλλιτεχνικές εκδηλώσεις του Δήμου Στροβόλου συμπεριλάμβαναν την παράσταση του έργου του Ρουζάντε «Το κουνούπι» από το Σατιρικό Θέατρο. Σίγουρα το κύρος του θεσμού ανεβαίνει, όταν μια θεατρική παραγωγή γίνεται ειδικά γι' αυτόν. Αποδεικνύεται, πως απ' αυτή την υπόθεση βγήκαν όλοι κερδισμένοι. Αυτές οι καλοκαιρινές ad hoc παραστάσεις έχουν δική τους χάρη. Η βιασύνη στο σπήσιμο δεν δημιουργεί την αίσθηση προχειρότητας, αλλά της «επί τόπου» δημιουργίας. Ετσι και η πρεμιέρα του «κουνουπιού» δεν ήταν το προίον, αλλά η συνέχεια της δημιουργικής διαδικασίας. Αυτό φυσικά ενίσχυε το ρόλο των ηθοποιών, σαν των μοναδικών συντελεστών της δημιουργίας, που βλέπαμε μπροστά μας. Χαρούμενος αυτοσχεδιασμός, ελευθερία στη κίνηση, ζωντανή επαφή μεταξύ των ηθοποιών, που τόσο απείχε από τον αυτοματισμό των πιο δουλεμένων παραστάσεων - όλα αυτά θύμιζαν την ατμόσφαιρα πειράματος, όπου εκείνοι που έπαιρναν μέρος σχεδόν εξ' ίσου με το κοινό περίμεναν το αποτέλεσμα.

Η φρεσκάδα της παράστασης οφειλόταν στη συνάντηση στην ίδια σκηνή ηθοποιών από διάφορα σχήματα. Νέος προσωρινός συνεταιρισμός, μια εμφάνιση «εκτός έδρας» έφερε κέφι, αμεσότητα,



ανανέωση στο παίξιμο των ηθοποιών του ΘΟΚ. Παράλληλα δεν αλλοίωσε το Σατιρικό, αλλά το εμπλούτισε με τις αδρές πινελιές των προσωρινών του συνεργατών. Αναρωτιέμαι, πως δεν πέφτει ο ΘΟΚ στον πειρασμό να δημιουργήσει ένα καλοκαιρινό, καθαρά θεατρικό φεστιβάλ, όπου σκηνοθέτες και ηθοποιοί από διάφορα σχήματα να σχεδιάζουν «θιάσους ενός έργου» να επιλέγουν συνεργάτες από το σύνολο των συναδέλφων τους, με τους οποίους «συμπίπτουν οι συχνότητες τους». Από την ασυνήθιστη σύνθεση συστατικών θα βγαίνουν νέες φόρμουλες. Οι ηθοποιοί θα ανακαλύπτουν στον εαυτό τους, νέα χρώματα μέσω αυτών των διαλόγων. Στη καθημερινή ζωή των πατρικών τους θιάσων οι ερμηνείες τους μοιάζουν όλο και περισσότερο με μονολόγους. Βέβαια αυτό αφορά πρώτ' απ' όλα τους ηθοποιούς του κρατικού θιάσου, διότι οι ηθοποιοί του ελεύθερου θεάτρου είναι σε συνεχή περιπλάνηση. Υπάρχουν οι προσωπικές φιλοδοξίες ηθοποιών και σκηνοθετών, τα επαγγελματικά τους όνειρα, που πιθανόν να μην μπορούν να πραγματοποιηθούν στα πλαίσια της πολιτικής ρεπερτορίου των θεάτρων τους.

Ονειροπολώντας στη θέση των άμεσα ενδιαφερομένων, θα 'θελα πολύ να δοθεί στο Στ. Λούρα η ευκαιρία να παίξει, ας πούμε, το Φιγκαρό, στη Σαντοριναίου τη Μήδεια, στη Μπεμπεδέλη τη Λαΐδη Μάκμπεθ, στον Κυριαζή τον Τρέπλεφ, στο Βήχα τον γελοτοποϊό στο «Λιρ», στο Τσουρή ίσως το Μερκούτσιο... Όπως δόθηκε στον Ευτύχιο Πουλλαΐδη η ευκαιρία να παίξει το Ρουζάντε. Αλήθεια, πόση σημασία έχει για κάθε ηθοποιό όχι απλώς ένας καλός ρόλος, αλλά ο πρωταγωνιστικός. Πιστεύω, ότι υπάρχουν ηθοποιοί που όπως οι ποδοσφαιριστές παίζουν καλύτερα σε ορισμένες θέσεις. Λοιπόν, ο Πουλλαΐδης παίζει καλύτερα στο κέντρο παρά στα πλάγια. Όταν ο Ρουζάντε του έλεγε «Έχω πολύ κέφι σήμερα», ο Πουλλαΐδης το εννοούσε. Ο ρόλος του ακτινοβολούσε χαρά και ελευθερία. Επαιξε και το χωριάτη της Ιταλίας του XVI αιώνα και το διεθνή και διαχρονικό τύπο του μικρού ανθρωπάκου που με τις μικροπονηριές του προσπαθεί να επιβιώσει. Αυτός και η Άλκηστη Παυλίδου στο ρόλο της Μπετίας φτάνουν σ' εκείνη την όμορφη ισορροπία, όταν οι ερμηνευτές αναστήνουν τους ήρωες τους μπαίνοντας στο πετσί του ρόλου και ταυτόχρονα συνειδητά επιδεικνύουν την επαγγελματική τους τέχνη.

Στον Παντελή Άντωνα στη διάρκεια του πρώτου χρόνου στο Σατιρικό δόθηκαν ρόλοι ευκαιρίες και εμπιστοσύνη τα οποία αξιοποίησε για δικό του επαγγελματικό όφελος.

Οτι αφορά το Μενάτο του Στέλιου Καυκαρίδη έχω την εντύπωση, ότι ο σκηνοθέτης Στέλιος Καυκαρίδης έχοντας πολλές έγνοιες για το σπήσιμο της όλης παράστασης, άφησε το δικό του ρόλο χωρίς προσοχή. Του έλειπαν ερμηνευτικά «στολίδια». Ίσως όλη η παράσταση μπορούσε να «στολιστεί» περισσότερο. Ωραίο το εύρημα των θεατρίνων, που μοιράστηκαν το κείμενο του προλόγου, αλλά ο σκηνοθέτης δεν εκμεταλλεύτηκε το ίδιο το εύρημα. Στους δύο ερμηνευτές των ρόλων ταιριάζουν τόσο πολύ οι ρόλοι τους, που αρχίζεις στη θέση του σκηνοθέτη να φαντάζεσαι τα ωραία intermezzo και παντομίμες που θα μπορούσαν να παίζουν από τους δύο θεατρίνους, πράγμα που θα ζωντάνευε την εποχή, θα πρόσθετε στυλ στην παράσταση. Εκεί που το κείμενο κάπως «αραιώνει» χάνει την ένταση του, οι ατάκες αρχίζουν να επαναλαμβάνονται όπως στην σκηνή της νυκτερινής περιπλάνησης του Ρουζάντε, «αραιώνει» και η παράσταση.